

Aivars Zandbergs

Ko es atceros no Augustdorfas :

Pirmā vieta, kur dzīvojām, man atmiņā ir kaut kur nometnes kreisā malā. Tur bija izdedzis tanks, lauku malā. Mēs to lietojām kā savu un spēlējamies ložņājot pa iekšu. Tikai vēlāk mēs ievācamies barakā pie celmu lauka. No rīta dzirdējām šāvienus un redzējām, ka tur ar mīnmetējiem zaldāti mēģināja uzspridzināt tos. Dažreiz garām mūsu barakai brauca smagie vāģi un tanki. Tie iebraukāja ceļam sliedes. Pie meža tie pagriezās un brauca tālāk, bet stūrī palika grāvis, kur mēs izrakām alu. Diezgan lielu, jo varēja ielīst atmuguriski un tā nesabruka. Brālēnu Aināru ielikām tur un aizbāzām to ciet ar stabiņiem.

Man draugs bija Jānis Lubāns. Mēs dažreiz gājām mežā spēlēties. Tur varēja atrast patronu kastītes un pat granātas. Patronas varēja rīvēt pret cementu un tad sviedām prom. Sprāga !

Kaut kur atradām baltu akmeni. Ja tam uzlēja ūdeni, tas putoja. Ielikām pudelē, uzlējām ūdeni un tūliņ aizkorķējām ciet. Nolikām mežā pie koka un mukām prom. Gaidījām sprādzienu, bet nekā ! Jānis gribēja pārbaudīt, kāpēc nesprāga. Es viņam teicu, lai neiet klāt, bet dullais mani neklausīja. Pieskrēja – sprāga – stiklu gabali trāpīja kāja pirkstiem. Asiņoja. Jānis aiz bailēm aizdesoja uz māju. Nākošā dienā viņu redzēju ar sabindētu kāju. Gāju mežā ogot un sēņot. Pazinu visas sēnes un salasīju daudz. Tikai pats tās neēdu. Man vēl šodien sēnes negaršo.

Kad man palika septiņi gadi, iestājos mazskautos – Gaiziņa (43) skautu vienībā. Paps man nopirka duncīti. Tas man vēl tagad stāv plauktā. Palicis īsāks no lielās uzasināšanas. Skautu gaitās esmu staigājis līdz vadītāja solījumam. 67 gadus. Piedalījos pirmā nometnē, bet tikai dažas dienas, jo mazskautos uz ilgāku laiku nepieļāva.

Sadraudzējos ar vecāku zēnu, Jāni Sproģi. Viņš man iemācīja spēlēt mutes ermoņikas. Vēl māku nospēlēt "Kur tu teci".

Vasarā gājām uz peldētavu. Kaut nemācēju peldēt, plunčājos seklā galā. Sadusmoju kādu kungu un viņš mani pabāza zem ūdens – nebija patīkami.

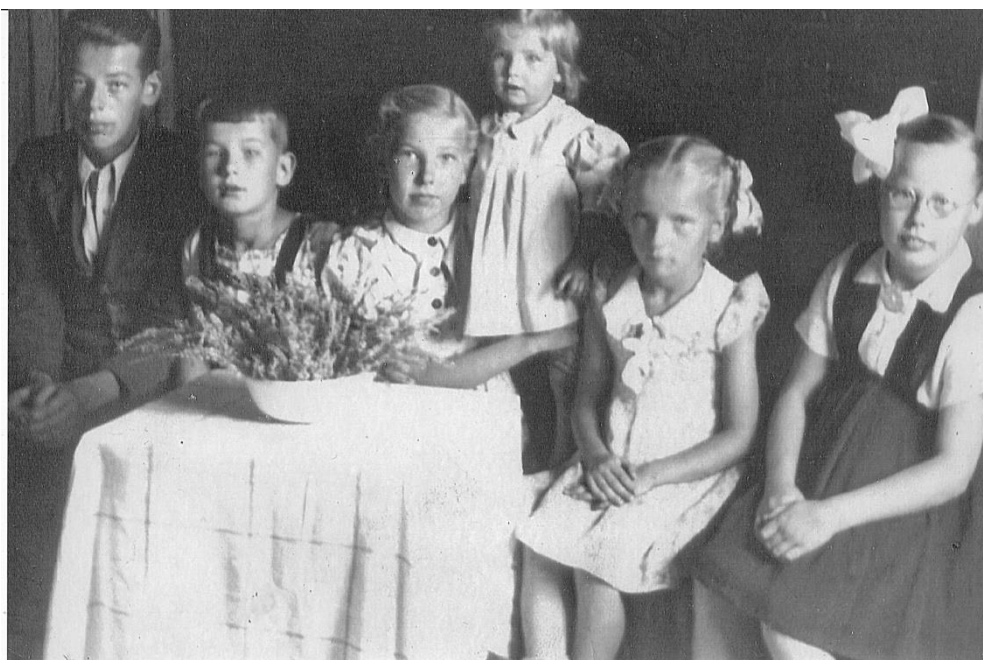
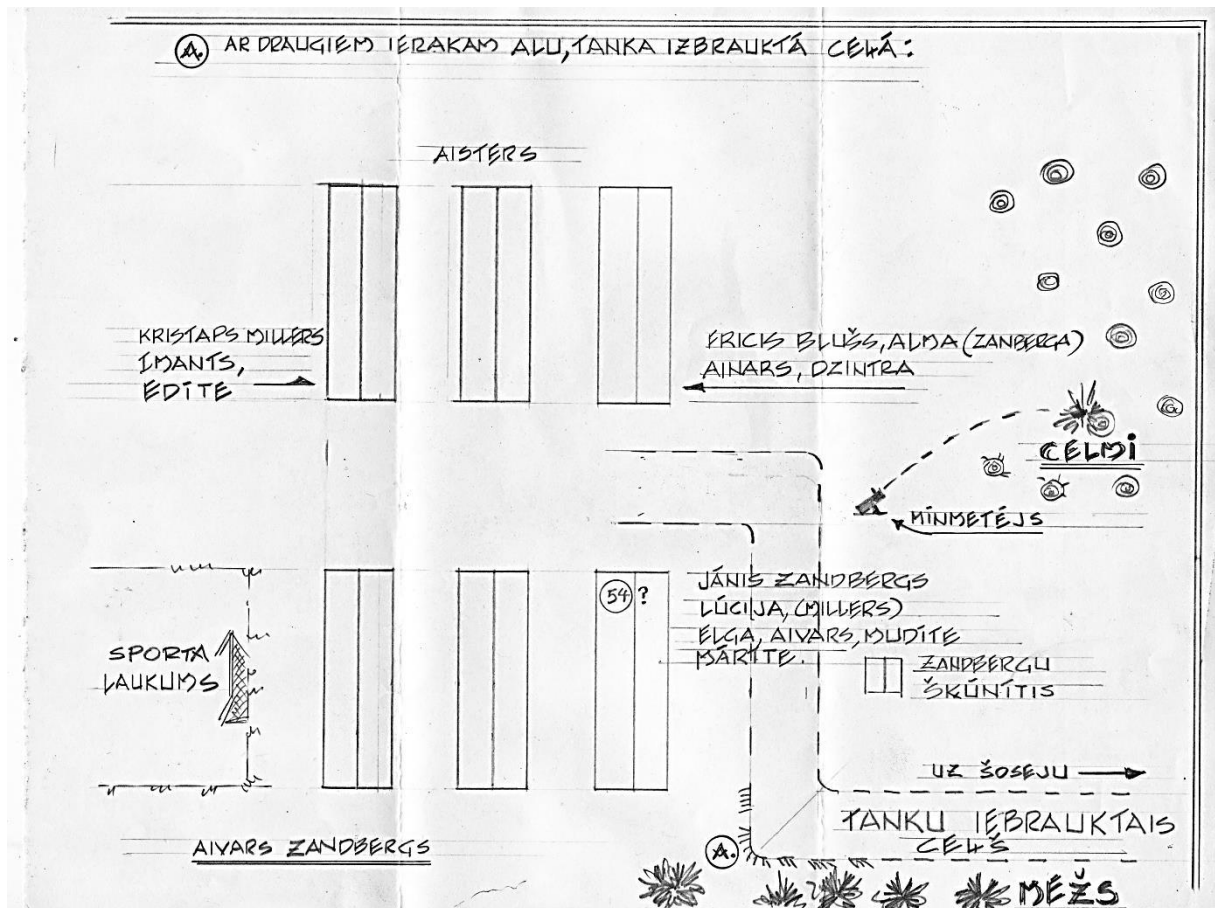
Baraka dega ! Kura ? Vairs neatceros, bet aizskrējām skatīties. Uguns liels un smirdēja pēc darvas. Kāds bija izglābis zaķi no tā būrīša.

Mežā vecākie zēni bija uzcēluši koka būdiņu, pītu no egļu zariem. Tā pat nelaida lietu iekšā. Stūrī bija bencīna muca, pie kuras bija piesieta pūce. Zēni baroja pūci ar pelēm, ko noķēra barakās. Vecākie zēni jau bija roveri un dažī skauti.

Manam tēvam bija smagais vāģis. ASV armijas Fords. To viņš bija iegādājies kādā auto lūžņu vietā. Tēvs ar onkuli tur prasīja atļauju saremontēt kādu vāģi. Sargi smējās un teica : "Ja jūs tur varat kaut ko saremontēt, tad ņemiet." Pēc dažām dienām viņi brauca caur vārtiem ar smago vāģi un aiz muguras vilka vieglo auto, piesietu ! Tas bija domāts onkulim. Smagam vāģim bija brezenta apsegums mugurpusē. Labajā sānā bija bāka, kurināma ar buku koku. No tā nāca dūmi caur kaut kādu filtrēšanas sistēmu un vāģis gāja. Vēlāk to pārtaisīja uz bencīnu, – kad varēja dabūt. Paps ar Friconkuli brauca uz laukiem un tirgojās ar fermeriem. Mammās

brālis, Kristaps Millers, ierīkoja veikaliņu un pārdeva ! Paps atrada vietas, kur bija vēži Paps uzlika tīklu un agri no rīta mēs braucām vēžot. Man tie bija jāsaliek spainī.

Mamma bija stāvoklī un bija slimnīcā. Paps mums gatavoja ēst. Viņš bija uzvārijis kartupeļu zupu, bet tik sāļtu, ka mēs negribējām to ēst. Paps uzspieda un ar asarām acīs, ēdām. Mamma pārnāca no slimnīcas ar jauno māsiņu, Mārīti, bet kad pagāršoja papa zupu, to izsvieda ārā ! Teica : "Kā tu tādu zupu vari dot bērniem ?"

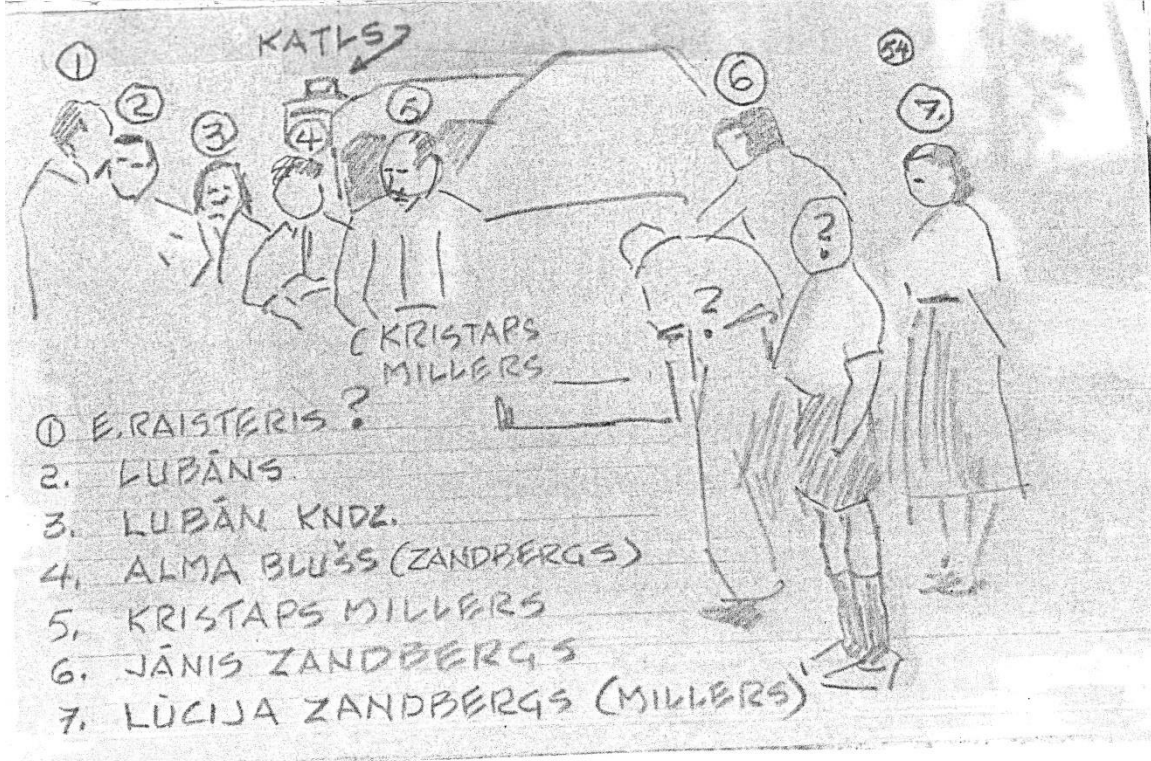

Zandbergu ģimene Augustdorfā

varbūt 1948. g. Aivars Zandbergs ar māti pie dārza būdiņas

Zandberga Fords, 95 zirgi.1. no kreisās Aivars Z.

Kāds nez. leģionārs, Jānis un Lucija Zandbergi, Fricis Blušs

